

En la mort d'Antonio Pagès

Expresident de la UE Figueres i exdirectiu del FC Barcelona

Seria cap a l'any 1980 quan vaig conèixer l'Antonio Pagès a Figueres, a la recordada galeria Art 3, davant mateix del Museu Dalí. Recordo que va comprar un parell de quadres, i sí, un dels quals era per regalar-lo a un jugador de futbol, que jo a penes coneixia, que es deia Bernd Schuster i que l'Antonio havia ullat des d'Alemanya per al Barça, i que hi va triomfar de ple. Diria que, des d'aquell dia, per sempre més vaig tenir amb l'Antonio Pagès una relació cordial, propera i afectiva.

Quan l'Antonio Pagès va entrar a la directiva del Futbol Club Barcelona, mai es va oblidar dels seus amics de l'Empordà. Ell ens va obrir les portes al Museu del Barça i va fer possible que alguns pintors de l'Empordà tinguem l'honor de tenir una obra allà. Això que sovint passa quan algú d'aquí triomfa a la capital, on sembla que es guardin l'èxit per a ells: gairebé no fan mai cap gest amb ningú, guardant amb gelosia el seu altar. L'Antonio, no. Ell, com a exemple del que us dic, en alguna inauguració d'una exposició meva a Barcelona, va venir acompanyat del porter Víctor Baía, i amb més gent del Barça com ara el senyor Nicolau Casaus i el vicepresident, el senyor Francesc Pulido, així com el president, Josep Lluís Núñez, i més encara, en una visita a casa a l'Escala, amb els jugadors Rivaldo i Giovanni, aleshores en el zenit de la seva carrera.

Doncs sí, l'Antonio era així, d'una altra tessitura. Ell es va fer a si mateix, evolucionant des d'un simple aprenent fins a assolir un lloc respectabilíssim dins la nostra societat, i això sols ho aconsegueix qui té la virtut d'una ment generosa i oberta, i ell la tenia oberta a tots els camps. Jo el situaria com un d'aquells personatges del Renaixement als quals interessava tot, i sabien de tot, perquè l'Antonio en el seu moment més vital, on l'hauríem situat? De mecenes? Agent futbolístic? En el món immobiliari? Col·leccionista d'art? Relacions humanes? Viatger? L'Antonio era tot això i molt més.

Al llarg d'aquests anys, he de dir que l'Antonio no m'ha fallat mai; sempre ha estat una persona atenta i cordial amb mi. Tal vegada he estat jo qui ha fallat, en moments de salut, per no haver estat més al seu costat, però la vida és un mar d'ones que van i venen.

Va ser en vigílies d'aquest Nadal passat que un vespre vam parlar una hora llarga per telèfon. Estava ja delicat, però molt il·lusionat, perquè portava la seva filla Ariadna de viatge a Qatar, i aquesta era la fita més important a realitzar. Li vaig dir: "Doncs, Antonio, quan tornis del viatge, et truco i ens veiem una estona." I ràpidament em fa: "No. Quan arribi, no. Truca'm a mitjan febrer, que ja hauré tornat del Brasil i tindrem més estones per estar junts i parlar."

Sí, Antonio, aquesta va ser una premonició teva, que ens veuríem a mitjan febrer, però jo mai m'hauria imaginat que seria per al teu comiat etern.

Descansa en pau, estimat amic.

Publicat a:

-El Punt Avui. Girona 23-02-2022, Pàgina 39

Font del document: <http://www.elpuntavui.cat/article/29-necrologiques/2103256-en-la-mort-d-antonio-pages.html>